

stor Udstrækning og i endnu større Udstrækning i Nabolandene, hvormod man ikke kjendte synderligt til Dvægpesten. Der var kun enkelte Mænd, som havde seet den, navnlig i Rusland; men de Allerfleste havde ikke seet den, da den ikke har været her i Landet i over 50 Aar. Man kjendte kun den historiske Beretning om de frygtelige Ulykker, den havde anstiftet, og man kunde derfor antage, at de Foranstaltninger, som ere anordnede, ikke med Hensyn til denne Sygdom vilde medføre nogen fuldkommen Sikkerhed. Til at træffe disse Foranstaltninger med Hensyn til den ondartede Lungesyge, havde man ikke alene gode og tilstrækkelige Grunde, da Loven blev givet, men man har ogsaa gjentagne Gange haft Leilighed til at overbevise sig om, at de ere overordentlig fortrinlige og hensigtsmæssige, idet det nemlig flere Gange, naar Sygdommen har vilst sig her, er lykkedes øieblikkeligt at undertrykke den, medens man i Nabolandene, navnlig i Slesvig og Holsteen, men ogsaa i Sverrig, har haft uhyre Ulykker af den, idet man ikke der har kunnet gribe ind paa den Maade, som er foreffreven i vor Lovgivning. Det er nu ganske vist, at det ikke er nogen fuldkommen sikker Slutning, at disse Foranstaltninger, fordi de have vilst sig virksomme mod Lungesygdommen, vilde vise sig ligesaa virksomme mod Dvægpesten, thi det er to forskjellige Sygdomme, men der er dog mange Lighedstræk mellem dem, og der er paa andre Steder indhøstet Erfaringer, vistnok ikke saa slaaende som dem, vi her have med Hensyn til Lungesygen, men dog overmaade brugbare, som tyde hen paa, at det er saadanne Foranstaltninger, som, naar Alt kommer til Alt, med bedste Udsigt til Held lade sig udføre, naar denne Sygdom kommer saaledes, at det altsaa er fuldkommen rigtigt, at disse Bestemmelser ere indførte i Loven af 29de December 1857. Det ærede Medlem har nu hertil bemærket, at man i England ikke havde denne Erfaring, naagtet man tidligt havde begyndt med at slaa ned, men jeg vil tillade mig at gjøre opmær-

som paa, at dette Factum, — med hvis Enkelttheder jeg maa tilstaae, at jeg isvrigt ikke er fuldkommen bekendt, men som jeg gjerne skal erkjende ere saaledes, som fremstillet af det ærede Medlem — ikke kan have nogen saadan Betydning, at det kan give nogen Veiledning, thi for det Første er der ikke i England nogen Lov som den af 29de December 1857, og dernæst gjælder det ikke alene om at slaae ned, men tillige om at slaae ned paa rette Maade og at træffe de øvrige Foranstaltninger, der høre til ved saadanne Leiligheder, naar man skal nedslaae, og naar man skal sætte en Besætning under offentligt Tilsyn. Man har i England aldeles ikke den Foranstaltning at sætte en Besætning under offentligt Tilsyn, men enhver Mand er sin egen Dyrlæge, og han kan kalde, hvem han vil, hvad enten Sygdommen er smitsom eller ikke. Selv om man altsaa fra Begyndelsen af har villet slaae ned, har man ikke kunnet gjøre det paa rette Maade, og det er allerede en vigtig Omstændighed. En anden Omstændighed er den, at man, efter hvad det ærede Medlem meddelte, er kommen til det Resultat, at Sygdommen er udbrudt i London. Jeg vil gjøre de ærede Herrer opmærksomme paa, at det ganske sikkert gjælder om alle smitsomme Sygdomme, om alle Epidemier og Epizootier, at det, naar de først udbrude i en stor Stad, næsten er umuligt at forfølge dem, at komme til sikker Kundskab om deres første Begyndelse og den Maade, hvorpaa de ere udbredte videre; thi der findes der, hvor saamange levende Væsener ere forenede paa et lille Rum, en saadan Mængde af skjulte Canaler for Sygdommens Udbredelse fra det ene Sted til det andet, at det er en bethdelig Forøgelse i Calamiteten, naar Sygdommen udbruder i en stor Stad, fremfor naar den viser sig udenfor en saadan. Det er derfor netop et Argument, som snarere er til Støtte for den i Loven anbefalede Methode, at nedslaae, end for det Modsatte, at man ikke i London har kunnet standse Sygdommen ved Nedslagning. Det, der skulde vække vort Haab om, at Dvægpesten,